

Fondes veritats de Vinyoli

La Setmana de la Poesia que ahir es va clausurar a Barcelona ha dedicat una gran part del seu programa –lectures, aproximacions crítiques i recitals– a la figura i a l'obra de Joan Vinyoli (1914-1984), un dels poetes capitals en la literatura catalana del segle XX que, a diferència d'altres coetanis venerats com Salvador Espriu, és un gran desconegut més enllà dels reduïts cercles coneixedors de la seva grandesa i influència en les generacions que el van succeir.

Amb motiu del centenari del seu naixement, i en el marc de l'Any Vinyoli, comissariat pel poeta Jordi Llavina, s'ha fet explícita la voluntat d'estendre el poder innegable de la seva literatura –allò que ell anomenava «l'emoció lírica, que només troba el seu perfecte compliment en paraules organitzades en poema»– a un públic més ampli. Les pròximes setmanes arribarà la reedició de la seva *Poesia completa* (Edicions 62) i se'n publicarà una antologia en espanyol. També s'esperen més traduccions, una festa d'aniversari

el dia del seu naixement, el 3 de juliol, a l'Arts Santa Mònica, i, al desembre, la segona edició d'un simposi sobre la seva obra organitzat per la Càtedra Joan Vinyoli de la Universitat de Girona.

Potser el que és més important és que, a més a més, i al llarg de tot l'any, la seva poesia vibra i vibrarà a tot el territori, amb l'ànim de convertir Vinyoli en un referent precís i savi que ofereix «fondes veritats que necessitàvem saber», com va dir d'ell Enric Casasses.